

Innhold og ikke teknologi

Mediebransjen står midt i en digital revolusjon. De siste årene har papiravisenes opplag stadig gått nedover. Både lesere og annonser søker seg i økende grad mot digitale plattformer.

Det positive er at norske medier aldri har hatt så stor samlet oppslutning som i dag. Utfordringen er at de digitale inntektene ikke veier opp for tapet på papir.

Mediebransjen har selv en viktig jobb å gjøre med å tilrettelegge journalistikken for endrede leservaner og plattformer. Nye produkter må utformes, ny teknologi tas i bruk, ny kompetanse må utvikles. Men bransjen klarer ikke å løse utfordringene alene. Også de statlige rammevilkårene må følge medieutviklingen. I dag er den direkte pres-

sestøtten knyttet opp mot papir. Og mens det ikke er merverdiavgift på redaksjonelt innhold på papir, legges det på 25 prosent hvis det samme innholdet selges på digitale plattformer.

Regjeringen la for en god stund siden fram forslag til endringer i produksjonsstøtten, slik at den skal bli plattformnøytral. Det er viktig, og på tide. Nå får vi håpe at resten av prosessen ikke trekker ut, slik at endringen kan gjennomføres fra nyttår.

Nødvendige momsendringer ser dessverre ikke ut til å være i vente. En samlet mediebransje har vært svært tydelig på at dagens forskjells-regime hindrer nødvendig innovasjon. Likevel skrev statssekretær Mina Gerhardsen i Kulturdepartementet nylig i VG at regjeringen ikke har planer om å endre momsordningen på mediefeltet. Det

Oppsummert

Digital lesing

1 Stadig færre leser papiraviser, mens lesingen på digitale plattformer øker.

Modernisering

2 Endringene krever at mediepolitikken moderniseres.

Ansvar

3 Politikerne må ta ansvar for at rammevilkårene endres i takt med utviklingen i mediemarkedet.

var en skuffende og nedslående melding.

Lesernes behov for godt, redaksjonelt innhold er ikke blitt mindre, selv om konsument flyttes til nye plattformer. Dersom mediene i fremtiden fortsatt skal lykkes med å ivareta sitt viktige samfunnsoppdrag, må politikerne bidra til nødvendige endringer. Det er bra at de rødgrønne legger opp til et plattformnøytralt produksjonstilskudd, og at rammen for tilskuddet har økt. Men det alene løser ikke problemene.

Vi kan nok ikke vente at mediepolitikk blir en sentral valgkampsak for noen av partiene. Men om det ikke kommer raske endringer som tar hensyn til mediebransjens utfordringer, kan kvalitetsjournalistikken fort få trangere kår.

SAGT

av andre

Action-mann: Bent Høie.

FOTO: BJARNE BEKKEHEIEN AASE

Action

* «Bent Høie er ikke kjent som en spesielt løssluppen fyr, selv om det finnes innslag av action i hans forslag til nytt Høyre-program. De neste fire årene kan proffboksing og sexkjøp bli tillatt, vi kan kjøpe sprit på valgdagen og få tak i vin i butikkene og det skal innføres politisk reklame på TV, hvis Høyre får det som de vil. Det er alltid noe.»

Hege Ulstein, kommentator i Dagsavisen.

Overdrivelser

* «Når de politiske forskjellene er så små, blir velgerne servert retoriske overdrivelser i stedet.»

Kommentor Kjetil B. Alstadheim i Dagens Næringsliv.

Nationen presiserer

* I saken om pelsdyr i gårshagens Nationen var Dyreveralliansens talsperson Karen Frivik sitert på at «når enkelte (pels)farmer har 50.000 dyr og 8 tilsette, så seier det seg sjølv at tilsynet med dyra ikke oppfyller minstekravene». Minstekravene det er snakk om er minstekravene til tilsynshyppighet i dagens dyrevernlov. Dyreveralliansen understreker at selv om de er tilhengere av en konsesjonsgrense i pelsnæringen, mener de at næringen har grunnleggende problemer med dyrevelferd som ikke vil løses av denne grensen. Dyreveralliansen mener pelsdyrhold strider med intensjonen i lov om dyrevelferd og derfor må legges ned. **Red.**

Nationen arbeider etter Vær varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avisomtale bes ta kontakt med redaksjonen. Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. PFU holder til i Oslo, tlf: 22 40 50 40. Epost: pfu@presse.no

Farvel til våpnene

DAGENS GJEST

Skal vi fortsatt bygge kulturminnevernet på et ekspertvelde og en unødvendig maktbruk, eller skal eierne av fredete bygninger og fartøy endelig bli behandlet som likeverdige? spurte Christian Sulheim i Aftenposten forleden.

Det har vært turbulente tider i kulturminnevernet i det siste. Slaget om det verneverdige sveitserstilanlegget Furuheim på Gol og den praktfulle Linnaegården i Sandefjord, underskriftsaksjonen fra framtrepende kulturminnevernere og deretter professoropprøret som resulterte i et åpent brev til statsministeren. Det er bare noen smakebiter fra Jørn Holmes tid som riksantikvar. Nylig har Vårt Land og Dagbladet krydret inntrykket ytterligere med omtalen av rehabiliteringen av den tyske æreskirkegården i Oslo og pikante detaljer fra det indre liv i Det Norske Selskab.

I løpet av tre år er mistilliten mellom eiere, forvaltning, fagmiljøene og frivillige sunket til et lavmål som ingen offentlig forvaltningsinstitusjon kan leve med på sikt. Før jul sprakk det også i Nord-Gudbrandsdal etter at Riksantikvaren i seks år har arbeidet med

en gjennomgang av fredningsdokumentene for våre nasjonalt viktige anlegg i privat eie. Eierne føler seg både invadert og overkjørt. De beskyldte her i Nationen Riksantikvaren for snikfredning. Fredningsgjennomgangen hadde til hensikt å rydde opp i all usikkerheten som er forbundet med de eldste vedtakene for å skape et godt grunnlag for en forsvarlig forvaltning av arvesølvet. Men tross riksantikvar Holmes hær av kommunikasjonsrådgivere har det også her spisset seg til. Det hele kulminerte 10. mars med Sulheims oppsiktsvekkende påstand om at fredning ved lov nå har utspilt sin rolle.

«**Vi som eiere**, og befolkningen for øvrig bør ikke lenger betraktes som fåmælte undersåtter med skrivehjelp fra prest og lensmann, men godt opplyste, godt utdannede og selvtenkende individer som selv vet hvor skoen trykker», skrev Sulheim og tok til orde for utviklingen av et lovverk og et forvaltningssystem som gjør fredning til en frivillig sak, til en dialog mellom eiere og myndigheter som bygger på gjensidig respekt.

Det høres besnærende ut, men hensikten med fredningsinstituttet er å sikre et representativt

Sjur Harby

Sjur Harby er arkeolog og skribent

utvalg av kulturminner for etter slekten, uavhengig av eierskap. Det ligger i fredningsvedtakets natur at det begrenser den private eiendomsretten og legger føringer for framtidig forvaltning og bruk. Den økonomiske kompensasjonen for de heftelser som slike vedtak gir, har vært skammelig liten, og forvaltningsapparatet har mer enn én gang oppført seg urimelig firkantet. Men er et frivillig vern svaret?

For hva innebærer egentlig forslaget? Er det personlige preferanser og ikke faglige kriterier som skal legges til grunn? Er det nåværende eiers rett å legge føringer for kommende generasjoner? Hva skal egentlig avgjøre hva som skal velges ut? Hvilke krav skal stilles til en slik praksis? Hvordan skal den håndheves? Skal vår felles historiefortelling basere seg på det private initiativ og ikke på den fagkunnskap det har tatt generasjoner å bygge opp?

Sulheim har rett i at kulturminnevern aldri har vært noe hett tema i valgkamptider, men mange enkeltsaker har beveget seg langt inn i Stortingets korridorer. Også bak det lovverket som i dag regulerer forvaltningen, lå det mange års kamp. En kamp som Sulheim nå blåser nytt liv i.

KAMPSAK

«Også bak det lovverket som i dag regulerer forvaltningen, lå det mange års kamp.»